

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2017, č. j. KRPA-120641-14/ČJ-2017-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2017, č. j. 4 A 46/2017 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Odměna advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta, za zastupování v řízení o kasační stížnosti **se určuje** částkou 8228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 3. 4. 2017 žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce na dobu třiceti dnů za účelem jeho správního vyhoštění.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl, neboť shledal, že v případě žalobce nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Městský soud nepokládal za důvodnou ani námitku, že nebyla dostatečně posouzena existence překážky realizace správního vyhoštění z důvodu možného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. K tomu městský soud konstatoval, že žalobce reálně nemá mít na území České republiky žádné rodinné příslušníky, jelikož jeho družka i dcery jsou povinny Českou republiku opustit. Z žalobcovy výpovědi je nadto zřejmé, že s nimi nesdílí společnou domácnost a jeho družka pouze vyžaduje, aby jí poskytoval finanční prostředky. Za těchto okolností městský soud neshledal, že by vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do žalobcova rodinného a soukromého života. Žalovaná přitom neměla povinnost podrobně posuzovat žalobcův rodinný a soukromý život a měla vycházet ze skutečností, které jí byly v době řízení známy. Výpověď žalobce zaznamenanou v protokolu vyhodnotila správně.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností podanou podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a tedy namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[4] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (potažmo napadeného rozhodnutí) spatřuje stěžovatel v tom, že městský soud ani žalovaná dostatečně a přesvědčivě neposoudily otázku zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

[5] Stěžovatel připomíná závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 79/2010 a konstatuje, že žalovaná byla povinna zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, neboť nelze zajistit cizince, pokud zákonný důvod zajištění pravděpodobně nebude možné uskutečnit. V souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, měla žalovaná zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z objektivně dostupných informací bylo žalované známo, že stěžovatel žije se svou družkou a nezletilými dcerami ve věku pěti a osmi let, které se v České republice narodily a vyrůstaly. Přesto neexistenci soukromého a rodinného života stěžovatele dovodila pouze z jeho výpovědi ze dne 3. 4. 2017, která byla podána poté, co na něj jeho družka zavolala policii kvůli opilosti a co byl odvezen na protialkoholní záchytnou stanici pro naměřených 3,63 promile alkoholu v krvi. Z výpovědi, která byla podána v době, kdy byl stěžovatel zřejmě ještě v opilém stavu a po velké hádce s družkou, vyvodila, že žádné vyživovací povinnosti nemá a se svou rodinou nežije. Že se tyto skutečnosti nezakládají na pravdě, byly družka i dcery připraveny ve správním i soudním řízení potvrdit. Žalovaná však na svou povinnost zjistit skutečný stav věci rezignovala. V návaznosti na závěr o neexistenci soukromého a rodinného života stěžovatele pak žalovaná ani soud neposoudily přiměřenost zásahu způsobeného realizací správního

pokračování

vyhoštění a nevzaly v potaz nejlepší zájem obou nezletilých dcer. V otázce přiměřenosti jsou napadené rozhodnutí i rozsudek nepřezkoumatelné.

[6] Závěr městského soudu, že žalovaná nemá povinnost zjišťovat podrobnosti o osobním, soukromém a rodinném životě cizince, nepokládá stěžovatel za správný. Naopak zastává názor, že pokud jsou tyto informace dostupné a objektivně jsou v rozporu s jinými skutečnostmi, které žalovaná zjistila, je zjištěný skutkový stav věci zcela zpochybněn. Ani relevanci faktického soukromého a rodinného života neposoudil městský soud správně, pokud dovodil, že stěžovatel na území České republiky žádné rodinné příslušníky nemá, jestliže družka a nezletilé dcery nemají na území povolen pobyt. Opačně judikoval například Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 3122/16. Existenci soukromého a rodinného života stěžovatele nelze vyvrátit pouze poukazem na nelegálnost pobytu části jeho rodiny v situaci, kdy zde rodinný život reálně je založen.

[7] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Poté, co Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost splňuje formální náležitosti, řešil, zda se v tomto řízení projeví změna, kterou přinesla novelizace zákona o pobytu cizinců provedená s účinností od 15. 8. 2017 zákonem č. 222/2017 Sb. Podle nového, nyní účinného znění § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců by fakt, že stěžovatel již není v průběhu řízení o kasační stížnosti nadále zajištěn, vedl k zastavení řízení. Přechodná ustanovení k novele jsou však formulována z legislativně-technického pohledu neobvykle a na první pohled neposkytují jednoznačnou odpověď na otázku, zda se nové pravidlo prosadí i v situaci, kdy byla kasační stížnost podána ještě za účinnosti předchozí právní úpravy.

[9] V procesním právu se uplatňuje obecné pravidlo, podle něhož soud postupuje podle procesního předpisu ve znění účinném v době rozhodování. V tomto případě soud vážil, zda je namístě aplikovat článek II bod 1 přechodných ustanovení k novele zákona o pobytu cizinců, a dokončit řízení o kasační stížnosti podle původní právní úpravy, která nepočítá s vyloučením meritorního rozhodnutí v případě, že cizinec již není nadále zajištěn. Dospěl k závěru, že pro tento postup existují důvody, které převáží výše zmíněné obecné pravidlo postupu podle procesní úpravy účinné v době rozhodování soudu.

[10] Těmito důvody jsou samotné principy právního státu, konkrétně princip dělby moci, a dále právo na spravedlivý proces zahrnující předvídatelnost soudního rozhodování ve spojení s očekáváním jistého postupu soudu vzniklým účastníku v okamžiku, kdy řízení svým úkonem zahájil. Tyto principy vylučují jakýkoli zásah zákonodárce do výkonu spravedlnosti mající za cíl ovlivnit soudní rozhodnutí v určitém (zahájeném) sporu, pokud k takovému zásahu neexistují závažné důvody v obecném zájmu (srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 10. 1999, stížnosti č. [24846/94](#), [34165/96](#) a [34173/96](#), ve věci *Zielinski, Pradal a Gonzalez a ostatní proti Francii*, nebo ze dne 9. 12. 1994, stížnost č. [13427/87](#), ve věci *Stran Greek Rafineries a Stratis Andreadis proti Řecku*, dostupné z <http://hudoc.echr.coe.int/>).

[11] Stěžovatel podal kasační stížnost v době, kdy zákon o pobytu cizinců nevyklučoval jeho věc z meritorního přezkumu Nejvyšším správním soudem z důvodu ukončení zajištění, a tak mohl legitimně očekávat, že jeho kasační stížnost bude projednána. Nejvyšší správní soud neshledal existenci žádných závažných důvodů, proč by měl v obecném zájmu rezignovat na přezkum zákonnosti rozsudku městského soudu ve věci zajištění stěžovatele, proto následoval článek II bod 1 zákona č. 222/2017 Sb. a kasační námitky stěžovatele věcně posoudil s přesvědčením, že jde o postup ústavně konformní. Ostatně totožným způsobem postupuje i první senát Nejvyššího správního soudu v obdobné, souběžně rozhodované věci vedené pod sp. zn. 1 Azs 275/2017.

[12] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[13] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

[14] Podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[v] řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

[15] V usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS (dostupném stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), rozšířený senát konstatoval, že správní orgán má povinnost zabývat se již v řízení o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. „V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit.“ Taková úvaha správního orgánu je dle rozšířeného senátu nezbytná například tehdy, pokud budou správnímu orgánu již při rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života.

[16] Ačkoliv existence reálné možnosti vyhostit cizince představuje jednu z podmínek jeho zajištění, je třeba mít na zřeteli, že smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda vyhoštění bude alespoň potenciálně možné, jsou-li mu překážky vycestování v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo vyšly-li najevo. V řízení o

pokračování

zajištění cizince proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Rozhodnutí o zajištění cizince je rozhodnutím přijímaným v časové tísní z důvodu striktních lhůt, a tak je zřejmé, že správní orgán nemá v tomto řízení prostor k podrobnějšímu posouzení této otázky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015 – 52, nebo ze dne 5. 2. 2016, č. j. 4 Azs 250/2015 – 51).

[17] V nyní souzené věci ze správního spisu předloženého žalovanou plyne, že stěžovatel naposledy do České republiky přicestoval v roce 2007 za prací. Až do října 2009 zde měl povolen dlouhodobý pobyt. Dne 14. 4. 2010 bylo řízení o jeho žádosti o prodloužení pobytového oprávnění zastaveno. Později mu bylo rozhodnutím ze dne 18. 5. 2011 a znovu rozhodnutím ze dne 11. 5. 2012 uloženo správní vyhoštění. Dne 17. 2. 2014 byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, ale toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze. Stěžovatel v minulosti taktéž dvakrát neúspěšně požádal o udělení mezinárodní ochrany, jeho druhá žádost byla podána dne 25. 2. 2014 a pravomocně zamítnuta dne 30. 5. 2014. Platnost jeho posledního výjezdního příkazu uplynula dne 28. 6. 2014. Ode dne 29. 6. 2014 až do dne 2. 4. 2017, kdy byl zadržen policejní hlídkou, pobýval na území České republiky neoprávněně.

[18] Z rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele ze dnů 18. 5. 2011 a 11. 5. 2012, která jsou založena ve správním spise, se podává, že stěžovatel měl na území České republiky přítelkyni ukrajinské státní příslušnosti, která disponovala vízem za účelem strpění pobytu. S ní má dvě nezletilé dcery narozené v letech 2009 a 2012. Starší z dcer byla žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2016, jež je rovněž součástí správního spisu, bylo zamítnuto odvolání stěžovatelovy přítelkyně proti rozhodnutí, jímž jí byla uložena povinnost opustit území České republiky [podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců].

[19] Dle úředního záznamu založeného ve správním spise oznámila dne 2. 4. 2017 stěžovatelova přítelkyně, že se v jejím bytě nachází opilý stěžovatel, ačkoliv nemá oprávnění tam přebývat. Policejní hlídka na místě zjistila, že stěžovatel je cizincem bez oprávnění k pobytu na území České republiky, a tak jej zajistila podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Dne 3. 4. 2017 stěžovatel v řízení ve věci správního vyhoštění mimo jiné vypověděl, že má na území České republiky dvě dcery a bývalou přítelkyni, která mu neumožňuje volný vstup do svého bytu, kde s dcerami žije (pouze na její zavolání). O tom, že jeho bývalá přítelkyně i jeho dcery jsou povinny opustit území České republiky, nevěděl. Dále uvedl, že jiné rodinné příslušníky v České republice nemá, přespává u kamarádů, v lese nebo na stavbách, kde si vydělává jako dělník. Se svou přítelkyní nevede rodinný život, předchozího dne u ní byl, neboť se opil. Pohádali se a ona na něj zavolala policii. Je pro ni jen „dojnou krávou“, říká mu, aby chodil do práce a vydělával peníze. Stěžovatel také sdělil, že v České republice nemá žádný majetek, na území České republiky se nemusí o nikoho starat a nikdo na něm není finančně závislý, ani zde není osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Chtěl by zde ještě nějakou dobu zůstat kvůli práci. Žádná překážka, která by mu znemožňovala vycestovat na Ukrajinu, mu známa není, avšak přeje si, aby jej navštěvovaly jeho děti. Návrat na Ukrajinu pro něj představuje katastrofu, protože přijde o možnost vydělat si nějaké peníze. Dodal, že musí vycestovat, pokud jsou jeho přítelkyně i dcery v České republice neoprávněně. Vychovávat a financovat je může na Ukrajině.

[20] Shora shrnuté skutečnosti je třeba hodnotit v kontextu rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, v rámci něhož je třeba v časové i informační tísní posoudit potencialitu cizincova vyhoštění. Za takových okolností nemohla zjištění, která byla ve věci učiněna, vyvolat u žalované jakékoli pochybnosti, že by případné správní vyhoštění mohlo nepřiměřeně zasáhnout do soukromého nebo rodinného života stěžovatele. Z jednání stěžovatelovy (ať už bývalé či současné) přítelkyně i ze stěžovatelovy výpovědi shodně plyne, že stěžovatel nesdílí s ní a dcerami společnou domácnost. O nedostatečné intenzitě vztahu s (bývalou) přítelkyní svědčí - kromě toho, že stěžovatel nemá vlastní přístup do jejich bytu a faktu, že hádka přerostla v incident řešený policií - také to, že stěžovatel nebyl obeznámen s tak zásadní skutečností, jako je rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky, jehož adresátkami byly jak (bývalá) přítelkyně stěžovatele, tak i obě jeho dcery. Skutečnost, že stěžovatelova (bývalá) přítelkyně i jeho dcery jsou povinny vycestovat z České republiky, neboť nedisponují žádným pobytovým oprávněním, pak důvodně mohla vést žalovanou k závěru, že stěžovatelův soukromý a rodinný život nebude v důsledku správního vyhoštění příliš dotčen, neboť jej bude moci realizovat na Ukrajině, a to přinejmenším s oběma dcerami. Za těchto okolností nelze žalované vyčítat, že vztah stěžovatele k jeho dcerám a přítelkyni nepokládala za překážku správního vyhoštění a že se při rozhodování o jeho zajištění důkladněji nezabývala nepřiměřeností zásahu správního vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem ani v tom, že informace, které žalovaná zjistila z jeho výpovědi a z nichž ve správním řízení vycházela, byly vyvráceny „objektivně dostupnými informacemi“, podle nichž žije společně se svou družkou a dvěma nezletilými dcerami. Stěžovatelova výpověď naopak ukázala, že na aktuálnost informací plynoucích z dřívějších správních rozhodnutí nelze spoléhat. V řízení o zajištění, kde je rozhodnutí zároveň prvním úkonem, není prostor pro rozsáhlé dokazování výslechy svědků apod., jak požadoval stěžovatel, takže jejich neprovedení není vadou napadeného rozhodnutí.

[21] S tvrzením stěžovatele, že povinností žalované bylo zjistit v otázce existence překážky správního vyhoštění takový skutkový stav, o němž nemohly být důvodné pochybnosti, Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Jak plyne ze shora citované judikatury, úkolem žalované bylo předběžně posoudit potenciální zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, nikoli postavit na jisto, že správním vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu. Své povinnosti předběžně posoudit potencialitu správního vyhoštění s ohledem na aktuální dostupné informace žalovaná dostála. Komplexní zhodnocení možnosti správního vyhoštění bylo úkolem Ministerstva vnitra před rozhodnutím o vyhoštění. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí není nezákonné ani nepřezkoumatelné a není naplněn stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[22] Stížní výtky, jež směřovaly proti právním závěrům městského soudu, rovněž nejsou důvodné, a tak není namístě napadený rozsudek rušit z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Náзор městského soudu, že žalovaná neměla povinnost podrobně posuzovat osobní, rodinný a soukromý život stěžovatele, nýbrž vycházet z jí známých skutečností (a tyto předběžně vyhodnotit pro účely správního zajištění), je v souladu s ustálenou judikaturou. Závěr o neexistenci pochybností o možnosti realizovat správní vyhoštění stěžovatele (na úrovni rozhodování o zajištění) Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů taktéž

pokračování

aprobujeme. Konstatování městského soudu, že stěžovatel reálně na území České republiky nemá mít žádné rodinné příslušníky, neboť ti mají povinnost území opustit, pak v kontextu celého případu nelze chápat tak, že by byl soukromý a rodinný život cizince irrelevantní vždy, pokud rodinní příslušníci nedisponují povolením k pobytu. Za daných okolností Nejvyšší správní soud nepochybuje o tom, že městský soud touto poněkud neobratnou formulací míní, že k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele nedojde, jelikož rodinní příslušníci stěžovatele by taktéž na území České republiky neměli dále pobývat. Vztah s nimi tedy stěžovatel může rozvíjet jinde, např. na Ukrajině – v zemi svého původu. Nelze pak přisvědčit ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť je seznatelné, z jakých důvodů měl městský soud za to, že vyhoštění stěžovatele nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

[23] Stěžovatelem zmiňovaný náleze Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2017, sp. zn. II. ÚS 3122/16 (dostupný z <http://nalus.usoud.cz/>), v němž bylo řešeno právo biologického otce na zapsání do matrice navzdory právním domněnkám otcovství, na souzenou věc nedopadá, neboť se týká zcela odlišných otázek. V řízení před žalovanou a městským soudem nebylo nijak zpochybňováno stěžovatelovo otcovství k nezletilým dívčím ani jeho právo být s nimi v kontaktu.

[24] Dokazování nájemní smlouvou, kterou stěžovatel předložil v řízení o kasační stížnosti a podle níž mají být členy společné domácnosti „*všichni členové rodiny*“, tedy i stěžovatel, má Nejvyšší správní soud pro účely tohoto řízení za nadbytečné. Případné zjištění, že podle soukromoprávní smlouvy s pronajímatelem byl stěžovatel oprávněn bydlet v bytě společně s dcerami a (bývalou) přítelkyní, by nemohlo vyvrátit zjištění, že reálně s nimi na bytě nebydlel a neměl do něj přístup jinak než z vůle stěžovatelovy přítelkyně. Otázkou, zda žalovaná měla povinnost zabývat se v napadeném rozhodnutí také nejlepším zájmem nezletilých dcer, se Nejvyšší správní soud zabývat nemůže, neboť nebyla vznesena v řízení před městským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu řízení. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdila a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by jí nějaké náklady vznikly, proto jí právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

[27] Nejvyšší správní soud ustanovil usnesením ze dne 13. 7. 2017, č. j. 2 Azs 229/2017 - 19, zástupcem stěžovatele Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta, a v takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží

ustanovenému zástupci v řízení o kasační stížnosti odměna za dva úkony právní služby. Těmi byly: první porada s klientem uskutečněná dne 24. 7. 2017 včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a písemné podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6800 Kč. Protože ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, tj. 21 % z částky 6800 Kč, tedy o 1428 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 8228 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu